

lig berøre nogen Særrettighed for Hs. Majestæt, ikke berøre ham en saadan, uden at Hs. Majestæt frivillig giver sit Minde til at bortgive den. Man gaar i denne Henseende den samme Vej, som man er gaaet ved saamangfoldige andre Ting, og navnlig oprindelig gif ved selve Grundlovens Vedtagelse. For saavidt der var noget Anliggende, der fortærede under Kongen specielt, særskilt som saadan, ophørte det at være et saadant Anliggende just derved, at Loven fik Kongens Underkrift. Jeg maa imidlertid fastholde, at min Forklaring af § 11 i Grundloven er rigtig, og at man ikke herimod kan anvende Begrebet „det kongelige Prærogativ“. Et Prærogativ har Kongen, og det er det, at være den Første til Folkets Kjærlighed. Det naaer en Konge fortrinsvis ved ikke at hævde sig andre Prærogativer. Man har nævnt, at naar det blot havde omfattet Ordener, og ligeledes modsat, at naar blot Ordener havde været udeladte, saa havde man ikke havt nogen Indsigelse hentet fra Grundloven, imod det. Jeg tror, at der ikke til den ene eller anden Side kan være noget som helst Bindende eller Hindrende for Lovgivningsmagten ved Behandling af Forslag af den Natur. Hvad Lovforslagets enkelte Bestemmelser angaar, da fremtræder Hovedbestemmelsen i Lovforslagets § 1 og lyder saaledes: „Danst Adelskab, Titel eller Ordensdekoration kan herefter ikke meddeles.“ Det er flere Aarhundreder siden, at en tydsk Keiser gav en tydsk Konge i Danmark Lov til at udnævne Adel, og man har Exempler fra den Tid paa, at man udnævnte Mænd til Adelige, ikke for Stordaad, de havde begaaet, men, som det hed i Patentet, for at de kunde komme til at udøve Stordaad. Hvor mange af de senere i Adelsstanden Optagne der ere blevne optagne dert for at udøve Stordaad, tør jeg ikke omtale — jeg veed det ikke — men det forekommer mig, at det vil være temmelig Saa, hvormed det gjælder i de sidste 3—400 Aar. Ja, der er en Lordenstjold, en Griffensfeld, en Holberg — om det ellers var for hans Fortjeneste, at han blev adelig — der er en Struensee maaste; men der er, saavidt jeg veed, intet Afkom efter disse Mænd. Det lader ikke til, at de Enkelte, der ere udnævnte

paa Grund af Fortjeneste, have ret villet trives her i Danmark. Andre udmærkede Mænd som Thorvaldsen og Dehlsenslæger og saadanne, der stode saa høit, at, desom der havde ligget en egentlig Hædersbevisning i en Dphøielse i Adelsstanden, vilde de have været selvsikre dertil, dem har der ikke været Tale om at yde en saadan Hædersbevisning, hvorimod man i de senere Aar ganske vist sparsomt har benyttet denne Ret til at give danst Adelskab, men da ogsaa kun givet det, saavidt jeg kan skjønne, af ganske særegne Grunde. Det hedder hos en Forfatter, som har beskæftiget sig meget med den Slags Spørgsmaal, at een Forret endnu var bleven tilbage for en Del Adelige, nemlig den navnlig at komme i Betragtning ved Giftermaal med høitstaaende eller formuende og fornemme Damer, og omvendt, har det vistnok været Tilfældet, at for Enkelte, som saaledes ere komne i Betragtning til Dphøielse i Adelsstanden, har der ligget til Grund saadanne visse Familienhensyn, som ikke kom Samfundet ved. Jeg antager derfor ikke, at denne Bestemmelse i mindste Maade kan være hindrende for det offentlige Livs Blomstring eller for Fremme af, hvad Godt og Bødt vi ønske fremmet her i Landet, naar man vedtager, at herefter kan danst Adelskab ikke meddeles. Med Hensyn i Dphøielse saa vel til Adelskab som Titler og Ordensdekoration udtalte den daværende Indenrigsminister i den grundlovgivende Forsamling, at man maatte stole paa den bedre Overbevisning hos Folket og en modnere Adeldannelse; saa mente han, at Eligt vilde falde bort af sig selv, thi det var Lidet eller Intet værd, og den samme Bise blev sunget for nogle Aar tilbage, at en bedre Dphøielse hos

Rettelser.

- Sp. 6468, Lin. 15—16 f. o.: „som der opstilles“, læs: „som opstilles der“.
- 6468, Lin. 18—20 f. o.: „at der kan tages hvilkensomhelst Skriverdreg; dette antager jeg imidlertid ikke er Meningen, men det ligger i Ordene“, læs: „at de ogsaa bør gjælde for Antastator, sag at der ikke kan tages dertil hvilkensomhelst Skriverdreg; men dette ligger ikke i Ordene“.
- 6492, Lin. 1 f. n.: „Kassebetjenten“, læs: „Kontorbetjenten“.